

Cerul

Mihaela Gandy Stoian

Albastrul infinit
Ochii mi-i inundă,
Răscolește sufletul,
Liniștea mi-alungă.

Al divinităților lăcaș,
Măreț în nesfârșire,
Zenitul îl coboară,
Pe-o punte-n nemurire.

Geana serii-l mângăie
Cu norii,lacrimi de trădări,
Săruturi înfocate-ascunde,
În chipul său de flăcări.

Amurgul îl înfășoară
Cu-o rază de suspin,
Stelele în nesfârșire,
Pictează al său destin.

Perdeaua nopții-i licăre
Sclipiri de felinare,
L-adoarme cu-o poveste,
Topită-n lumânare.

Zorii îl dezmiardă
Cu vânturi jucăușe,
Din frunze-i țese straie,
Cu mireasmă de brândușe.

Pădurile le-a ocrotit,
Munții i-a mângâiat,
Iubiri pierdute-a plâns,
În mări s-a îmbăiat.

Albastrul infinit
Ochii mi-i inundă,
Alină sufletul,
Neliniștea mi-alungă.